

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 8Co/122/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3812218574
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 10. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Natália Čekanová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2014:3812218574.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Natálie Čekanovej a členiek senátu JUDr. Dariny Legerskej a Mgr. Ivany Šlesarovej právnej veci žalobcu POHOTOVOSTĚ, s.r.o. so sídlom Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO 35807598, právne zastúpeného Fridrich Paľko, s. r. o. so sídlom Grösslingova 4, 811 09 Bratislava, IČO 36864421, proti žalovanému Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky so sídlom Župné námestie 13, 813 11 Bratislava, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Prievidza č. k. 8C/156/2012-99 zo dňa 25. júla 2013, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e**.

Žalovanému sa náhrada trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa zamietol návrh žalobcu na prerušenie konania, zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal náhrady majetkovej škody vo výške 125 eur a nemajetkovej ujmy vo výške 455,47 eur a žalovanému náhradu trov konania nepriznal. Žalobca uviedol, že majetková škoda a nemajetková ujma vznikla nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Prievidza v konaní vedenom pod sp. zn. 9Er/1172/2010 spočívajúcom v tom, že o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie rozhodol súd po uplynutí zákonom stanovenej lehoty. Súd prvého stupňa v zmysle § 115 ods. 1 O.s.p. nariadil na prejednanie veci samej pojednávanie na deň 25.07.2013, na ktorom podľa § 101 ods. 2 O.s.p. vec prejednal a rozhodol v neprítomnosti účastníkov a právneho zástupcu žalobcu. Poukázal na to, že pred vykonaním prvého pojednávania vo veci samej žalobca doručil súdu návrh na zrušenie pojednávania spolu s návrhom na prerušenie konania z dôvodu, že podal na Ústavný súd Slovenskej republiky sťažnosť voči rozhodnutiu Krajského súdu v Trenčíne, ktorým bolo rozhodnuté o tom, že sudcovia Okresného súdu Prievidza nie sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania vecí. O tomto návrhu na prerušenie konania rozhodol súd prvého stupňa na pojednávaní dňa 25.07.2013 tak, že návrh zamietol. Súd prvého stupňa konštatoval, že povinnosť súdu prerušiť konanie podľa § 109 ods. 1 písm. b/ O.s.p. vzniká len vtedy, ak rozhodnutie závisí od otázky, ktorú súd nie je oprávnený riešiť. Možnosť súdu prerušiť konanie podľa § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p. vzniká len vtedy, ak prebieha konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu. Takouto otázkou môže byť len rozhodnutie o takej skutočnosti, ktorá je objektívne spôsobilá mať vplyv na rozhodnutie vo veci samej. O nevyhlúčení zákonnej sudkyne rozhodol odvolací súd a zákonná sudkyňa je týmto rozhodnutím viazaná.

Z dokazovania vykonaného listinnými dôkazmi mal súd prvého stupňa preukázané, že dňa 29.04.2010 podal súdny exekútor na Okresný súd Prievidza žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v prospech žalobcu ako oprávneného proti povinnej Lenke Morovičovej. Okresný súd Prievidza

uznesením z 10.09.2010 sp. zn. 9Er/1172/2010 - 11 zamietol žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v celosti, z dôvodu neplatne uzavretej dohody o vyplnení zmenky, ktorá bola podkladom pre priznanie plnenia v rozhodcovskom rozsudku. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť 24.06.2011 v spojitosti s uznesením Krajského súdu v Trenčíne č.k. 6CoE 119/2011 zo dňa 27.04.2011, pričom exekučné konanie bolo zastavené uznesením z 27.07.2011.

Z úradnej činnosti súdu bolo zistené, že v predmetnom exekučnom konaní oprávnený podal sťažnosť na zbytočné prietahy v konaní, ktoré boli spôsobené nevydaním poverenia v zákonnej lehote, a to podaním z 30.8.2010. Z vyjadrenia predsedu súdu z 4.10.2010 vyplýva záver, že sťažnosť oprávneného bola neopodstatnená /viď ftc. vyjadrenia k sťažnosti/. Ďalej z úradnej činnosti bolo zistené, že v navrhovateľom uvádzaných exekučných konaniach Ex 41/2007, Ex 7446/2011 a Ex 11017/2008 nebola predložená príloha - potvrdenie MS SR o prijatí žiadosti o predbežné prerokovanie nároku.

Za aplikácie § 3 ods. 1 písm. a/, d/, § 4 ods. 1 písm. a/ bod 1., § 9 ods. 1, 2, § 16 ods. 1, § 17 ods. 1, 2 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v znení účinnom v čase tvrdeného nesprávneho úradného postupu súdu, § 44 ods. 2 Exekučného poriadku v znení účinnom do 31.05.2010, od 01.06.2010 do 31.05.2011 a od 01.06.2011, dospel súd prvého stupňa k záveru, že žaloba nie je dôvodná. Vzhľadom na zákonné znenia ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku v týchto obdobiach poukázal súd prvého stupňa na to, že s účinnosťou od 01.06.2010 bola vypustená zákonná 15-dňová lehota na vydanie poverenia súdnemu exekútorovi pokiaľ ide o exekučné tituly podľa § 41 ods. 2 písm. c/ a d/ Exekučného poriadku. Podľa § 41 ods. 2 písm. d/ Exekučného poriadku v znení platnom do 31.05.2011 boli exekučným titulom i vykonateľné rozhodnutia rozhodcovských komisií a zmierov nimi schválených. Podľa dôvodovej správy k novele Exekučného poriadku vykonanej zákonom č. 144/2010 Z.z. účelom vypustenia zákonnej lehoty bola skutočnosť, že lehota bola výraznou prekážkou na to, aby súdy mohli objektívne posúdiť zákonnosť exekúcie pokiaľ išlo o notárske zápisnice a rozhodcovské rozsudky, zvlášť keď išlo o vymoženie plnenia zo spotrebiteľskej zmluvy. Uvedená novela neobsahovala žiadne prechodné ustanovenia. Keďže išlo o novelu procesných ustanovení Exekučného poriadku, táto sa vzťahuje na všetky exekučné konania, v ktorých nebolo rozhodnuté o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Následne novelou vykonanou zákonom č. 102/2011 Z.z. s účinnosťou od 01.06.2011 bol § 41 ods. 2 písm. d/ Exekučného poriadku doplnený exekučný titul o rozhodcovský rozsudok. Opätovne išlo o procesnú novelu, ktorá sa vzťahovala na všetky konania, v ktorých súd k 01.06.2011 nerozhodol o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Podľa názoru súdu prvého stupňa po 01.06.2011 neexistovala v exekučnom konaní žiadna zákonná lehota na udelenie poverenia na vykonanie exekúcie pokiaľ išlo o rozhodcovské rozsudky. Súd prvého stupňa zastal tiež názor, že i pred 01.06.2011 sa súdnou praxou považovali rozhodcovské rozsudky za exekučné tituly podľa § 41 ods. 2 písm. d/ Exekučného poriadku, zodpovedala tomu aj argumentácia odvolacích súdov a dôvodové správy k uvedeným zákonom. V tomto smere považoval súd prvého stupňa argumentáciu žalobcu, že rozhodcovské rozsudky do 01.06.2011 nebolo možné považovať za exekučné tituly a teda sa na ne nevzťahovalo vyňatie lehoty na vydanie poverenia, za účelovú. Žalobca v exekučných konaniach nikdy nespochybňoval začlenenie rozhodcovského rozsudku podľa citovaného ustanovenia. Podľa názoru súdu prvého stupňa vychádzajúc z výslovného znenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku v ktoromkoľvek znení, prípadná 15-dňová lehota sa vždy vzťahovala len na udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v prípade, ak súd nezistil rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrhu na vykonanie exekúcie a exekučného titulu so zákonom. Následne sa osobitne upravuje situácia, keď súd zistí takýto rozpor a je povinný nie udeliť poverenie, ale rozhodnúť o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Súd prvého stupňa zdôraznil, že keby bol zámer zákonodarcu vsunúť pod zákonnú 15-dňovú lehotu obe procesné situácie, nebola by osobitne upravená situácia pri zistení rozporu so zákonom. Pri skúmaní exekučného titulu ide o zložitý proces posudzovania zákonnosti priznaného plnenia, a to i v rozhodcovskom rozsudku. Súd prvého stupňa považoval za nepravdivé tvrdenie žalobcu, že nečinnosť Okresného súdu Prievidza v exekučnom konaní, v ktorom súd zamietol žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie po zákonnej 15-dňovej lehote predstavuje nesprávny úradný postup. Súd prvého stupňa konštatoval, že žalobca nepreukázal splnenie ani jedného zo základných predpokladov zodpovednostného právneho vzťahu. Žalobca mal podľa názoru súdu prvého stupňa možnosť domáhať sa zmeny namietaného postupu súdu, ktorého výsledkom bolo i namietané rozhodnutie súdu podaním žiadosti o urýchlené konanie priamo v exekučnom konaní. Ďalej mal žalobca možnosť domáhať sa ochrany svojho práva na súdnu ochranu, práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov využitím inštitútu ústavnej sťažnosti v súlade s §

127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Túto otázku je kompetentný preskúmať len ústavný súd, ktorý ju vždy v súlade s ustálenou judikatúrou preskúma s ohľadom na konkrétne okolnosti jednotlivého prípadu, najmä z pohľadu troch základných kritérií : zložitosť vecí, správanie účastníka a postup súdu. Súd prvého stupňa predovšetkým skúmal, či žalobca podal v exekučnom konaní sťažnosť predsedovi súdu v snahe docieľiť urýchlené rozhodnutie vo veci. Takáto sťažnosť bola podaná, táto však bola vyhodnotená ako neopodstatnená. V exekučnom konaní predložil žalobca ako oprávnený exekučný titul, rozhodcovský rozsudok, ktorý nemohol byť spôsobilým exekučným titulom, preto nemohol vzniknúť nesprávny úradný postup, v príčinnej súvislosti s ktorým by žalobcovi mohla vzniknúť majetková škoda a nemajetková ujma. Žalobcom tvrdené skutočnosti o možnej škode považoval súd prvého stupňa za hypotetické, účelové a ničím nepodložené (náklady na správu pohľadávky, výkony zamestnancov, udržanie a správu informačného systému, administráciu listín a komunikáciu so súdnym exekútorom, na publikačné výdaje spojené s urgenciami, poštovné, telekomunikačné výdaje, kontrola stavu konania). Poukázal na to, že v exekučnom konaní došlo k zamietnutiu žiadosti o udelenie poverenia výlučne z dôvodov na strane žalobcu. Skutočnosť, že žalobca si dal prisúdiť plnenia zo zmlúv o úvere rozhodcovskému súdu na základe neplatne uzavretej dohody o vyplnení zmenky, nemôže žalobca využiť vo svoj prospech a tvrdiť, že keby súd zamietol žiadosť o udelenie poverenia ihneď v 15-dňovej lehote, mohol uskutočniť kroky a nahradiť exekučný titul. Právo žalobcu sa preto nestalo nevyhnutným v príčinnej súvislosti s neprávny úradným postupom súdu, ale v príčinnej súvislosti s tým, že žalobca v rozpore s viacerými zákonnými ustanoveniami navrhol vykonať exekúciu na podklade nespôsobilých exekučných titulov, a to i napriek tomu, že by mal poznať právo, keďže vo všetkých konaniach bol právne zastúpený advokátskou kanceláriou.

Súd prvého stupňa s poukazom na § 45 ods. 1, 2 zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní v spojení s § 44 ods. 2 Exekučného poriadku konštatoval, že bolo povinnosťou exekučného súdu preskúmať exekučný titul v rozsahu prisúdeného plnenia, čo nemožno považovať za nesprávny úradný postup na účely zákona č. 514/2003 Z.z. a zodpovednosť štátu za takýto postup je vylúčená. Do úvahy neprichádza ani zodpovednosť za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím. Súd je povinný zamietnuť žiadosť exekútora o udelenie poverenia ak už pri postupe podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku vyjde najavo existencia relevantnej okolnosti, so zreteľom na ktorú je nútený výkon rozhodnutia neprípustný (rozsudok Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-40/08 Asturcom Telecomunicaciones SL proti Cristina Rodríguez Nogueira, uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 3Cdo 146/2011 zo dňa 13.10.2011 uverejnené pod Rc 46/2012). I pred vydaním citovaného uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky bola súdna prax v exekučných konaniach takmer jednotne ustálená v otázke preskúmania exekučného titulu. Exekučný súd nebol viazaný tým, ako otázku rozhodcovskej zmluvy posúdil rozhodcovský súd. Súd prvého stupňa konštatoval, že žalobcovi nemohla za žiadnych okolností vzniknúť tvrdená materiálna škoda, resp. nemajetková ujma. Poukázal na to, že exekučné súdy zamietali žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie na návrh žalobcu na základe rozhodcovských rozsudkov už od r. 2009, preto žalobca nemohol odôvodnene očakávať aj v nasledujúcich rokoch, že súd na základe obdobných exekučných titulov bude exekúciu pripúšťať a vydávať poverenia na vykonanie exekúcie. Žalobca ako oprávnený neustále predkladal takého exekučné tituly napriek už dlhšiu dobu ustálenej súdnej praxi. Za takéhoto stavu sa žalobca nemôže odvolávať na nemožnosť ďalšieho uplatnenia svojho práva zo zmlúv o úvere pred súdom v dôsledku veci rozsúdenej. Tento stav si zapríčinil jedine žalobca a pokiaľ mu vznikla škoda alebo nemajetková ujma, zodpovedá sa ňu sám. Rozhodnutie o trovách konania odôvodnil súd prvého stupňa podľa § 142 ods. 1 O.s.p. Úspešnému žalovanému náhradu trov konania nepriznal z dôvodu, že žalovanému žiadne trovy konania nevznikli.

Žalobca na podporu svojich tvrdení o vzniku prieťahov v konaní navrhol ako dôkaz pripojenie súdneho exekučného spisu Okresného súdu Prievidza vedeného v prospech oprávneného - žalobcu proti povinnej Lenke Morovičovej pre vymoženie peňažnej pohľadávky, ktorá vznikla neplnením záväzku povinného zo zmluvy o úvere č. 3800777. Súd prvého stupňa vlastným šetrením zistil, že ide o spis Okresného súdu Prievidza sp. zn. 9Er/1172/2010.

Proti rozsudku súdu prvého stupňa podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca tak proti výroku o zamietnutí návrhu na prerušenie konania ako aj zamietnutia návrhu vo veci samej. z dôvodov, že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O.s.p., keď účastníkovi konania sa postupom súdu

odňala možnosť konať pred súdom (§ 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s § 221 ods. 1 písm. f/ O.s.p.), rozhodoval vylúčený sudca (§ 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s § 221 ods. 1 písm. g/ O.s.p.), súd prvého stupňa vec nesprávne právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav (§ 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s § 221 ods. 1 písm. h/ O.s.p.), pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a) a rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Poukázal na to, že súd prvého stupňa nemohol postupovať podľa § 101 ods. 2 O.s.p. a vec prejednať v jeho neprítomnosti. Žalobca riadne a včas požiadal o zrušenie pojednávania, uviedol dôležité dôvody a predložil súdu listiny spájané s označenými dôvodmi. Ak tak súd prvého stupňa spravil, odňal tým žalobcovi jeho právo na konanie pred súdom. Sudcu, ktorý vydal napadnutý rozsudok nepovažoval za nestranného. Rozhodovanie veci zákonným sudcom (aj súdom) je základným predpokladom na naplnenie podmienok spravodlivého procesu (IV. ÚS 345/09). Základné právo na prejednanie a rozhodnutie vecí nestranným súdom podľa čl. 36 ods. 1 Listiny a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, je v občianskom súdnom konaní zabezpečené vylúčením sudcu z jej ďalšieho prejednávania a rozhodnutia pre jeho zaujatosť (§ 12 - 16 O.s.p., I. ÚS 27/98). Nedostatok nestrannosti sudcu je súčasťou pojmu „zákonný sudca“ (čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, III. ÚS 16/2000). Neobstojí názor krajského súdu vo veci nestrannosti pre rozpor s rozhodovacou praxou iných krajských súdov, Ústavného súdu Slovenskej republiky a Európskeho súdu pre ľudské práva. Žalobca podal ústavnú sťažnosť pre porušovanie jeho práva na nestranný súd, ktorej výsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu. Za týchto okolností nie je prípustné, aby konanie pokračovalo ústnym pojednávaním, v ktorom vykonával úkony a rozhodoval vylúčený sudca. V konaní bolo možné uskutočniť len také úkony, ktoré nepripúšťajú odklad. Za danej procesnej situácie ústne pojednávanie nebolo neodkladným úkonom. Konečné rozhodnutie vo veci súdom (vylúčeným sudcom) neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že súd v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí návrhu žalobcu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p., proti ktorému pripustil odvolanie a toto odvolanie žalobcu podáva. V čase podania odvolania o zamietnutí žaloby nebolo právoplatne rozhodnuté o zamietnutí návrhu na prerušenie konania. Správanie súdu prvého stupňa, kedy predbehol vydaním konečného rozhodnutia účinky právoplatného rozhodnutia o prerušení konania z dôvodu rozhodovania o otázke nestrannosti sudcu, zakladá porušenie práva žalobcu na súdnu ochranu a marí jeho možnosť konať pred súdom. Žalobca taktiež poukázal na to, že nemal možnosť vyjadriť sa k tým tvrdeniam žalovaného, z ktorých súd vychádzal v rozhodnutí a nemal možnosť vyjadriť ani k dôkazom, ktoré súd vykonal a na ktorých založil toto rozhodnutie. Tým došlo k degradácii zásady kontradiktórnosti, k porušeniu práva žalobcu na súdnu ochranu ako aj k odňatiu jeho možnosti konať pred súdom. Koncepcia spravodlivého súdneho konania zahŕňa aj právo na kontradiktórne konanie, v ktorom musia mať strany možnosť nielen predložiť dôkazy nevyhnutné pre úspešnosť žaloby, ale aj možnosť oboznámiť sa so všetkými predloženými dôkazmi alebo stanoviskami, k týmto sa vyjadriť s cieľom ovplyvniť súdne rozhodnutie. Žalobca ako strana konania nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov, nemal možnosť sa k nim vyjadriť a sám nemal možnosť navrhnúť dôkazy na podporu svojich protitvrdení. Poukázal na to, že v danej veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania, jeho právo na kontradiktórny súdny proces tým bolo porušené. Súd prvého stupňa vykonal dokazovanie, ktorého rozsah a obsah si určil sám a vykonal dokazovanie listinami, ktorých pôvod nie je z odôvodnenia rozhodnutia poznateľný a nie je zrejmé, či šlo o listiny založené v exekučnom spise. Za dôkaz v danom konaní môžu slúžiť len listiny založené v exekučnom spise, pretože vec sa týka nesprávneho úradného postupu štátneho orgánu. Dôvodil, že pokiaľ žalovaný nereagoval na výzvu súdu prvého stupňa, aby predložil písomné vyjadrenie k žalobe v zmysle § 114 ods. 3 O.s.p., mal rozhodnúť rozsudkom pre zmeškanie podľa § 153b O.s.p. Žalobca súdu prvého stupňa vytýkal, že úplne ignoroval všetky jeho tvrdenia o majetkovej škode, ktorá mu vznikla s titulu udržiavania a správy informačného systému a titulom uplatnených výdavkov. V tejto časti považoval žalobca rozhodnutie za nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov, za prejav svojvôle a arbitrárnosti. Súd prvého stupňa napriek tomu, že skutkový dej a skutkový základ je v tomto konaní jedinečný, svoje negatívne rozhodnutie odôvodnil úplne rovnakými dôvodmi a vetami ako v iných svojich rozhodnutiach, v ktorých vystupuje žalobca a žalovaný, avšak v ktorých bol rozdielny skutkový dej a základ. Nemožno ústavnoprávne akceptovať, že súd vytvára odôvodnenia rozsudkov formulárovým spôsobom. Žalobcovi nebolo z odôvodnenia napadnutého rozsudku zrejmé akou úvahou súd prvého stupňa dospel k tomu, že majetková škoda a nemajetková ujma nevznikla. Žalobca hodlal v konaní prostredníctvom vykonaného pojednávania predložiť dôkazy o výške majetkovej škody, a to aj prostredníctvom znaleckého posudku, ktorého vyhotovenie zabezpečil. Súd prvého stupňa však dokazovanie skrátil len na dôkazy vykonávané

ex offa, žalobcu nepoučil podľa § 120 ods. 4 O.s.p. a neoznámil mu, že hodlá vyhlásiť rozhodnutie vo veci samej tak, aby mal priestor navrhnúť alebo predložiť ďalšie dôkazy. Podľa žalobcu súd prvého stupňa vôbec nevysvetlil, prečo nekonštatoval, že došlo k porušeniu jeho práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky ako aj jeho práva na prejednanie veci v primeranej lehote zaručeného čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na rozhodnutie v zákonom stanovenom čase. Napadnuté rozhodnutie považoval žalobca za vnútorne rozporné, nakoľko súd prvého stupňa nekonštatoval zistené porušenie práva a na tejto chybe postavil svoje rozhodnutie o nepriznaní nemajetkovej ujmy navrhovateľovi. S poukazom na uvedenú argumentáciu a vytknuté procesné chyby žalobca navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vrátil vec tomuto súdu na opätovné prejednanie.

Žalovaný sa k doručenému odvolaniu žalobcu písomne nevyjadril.

V priebehu odvolacieho konania žalobca oznámil, že predložil súdu prvého stupňa do bližšie nešpecifikovaného súdneho spisu (v písomnom oznámení zo dňa 13.6.2014 uvádza „do oddelenia 15C“) originál znaleckého posudku č. 1/2014 zo dňa 17.1.2014 vypracovaný Znaleckým ústavom Ekonomickej univerzity v Bratislave, ktorým preukazuje výšku vzniknutej škody v príčinnej súvislosti s neprávny úradným postupom súdu s tým, že z dôvodu hospodárnosti tento znalecký posudok nezakladá do každého súdneho spisu (finančná náročnosť, technické a personálne zaťaženie) a na tento odkazuje ako na skutočnosť známu súdu z jeho činnosti.

Po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenou osobou, včas v zákonnej lehote na podanie odvolania, že spĺňa popri všeobecných náležitostiach v rozsahu § 42 ods.3 O.s.p. aj náležitosti podľa § 205 ods.1 O.s.p. s uvedením dôvodov odvolania vo veci samej, vykonal odvolací súd preskúmanie zákonnosti napadnutého rozhodnutia a jemu predchádzajúceho konania. Dôvodmi odvolania vymedzenými žalobcom a ich rozsahom je odvolací súd viazaný podľa § 212 ods.1 O.s.p.

Odvolací súd prejednal vec podľa § 212 ods. 1 O.s.p. v rozsahu žalobcom podaného odvolania, bez nariadenia ústneho pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p. a vo veci verejne vyhlásil rozsudok podľa § 211 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 156 ods. 3 O.s.p., keď dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné a napadnutý rozsudok je potrebné podľa § 219 ods. 1 O.s.p. ako vecne správne potvrdiť.

Preskúmaním obsahu spisu odvolací súd zistil, že súd prvého stupňa vykonal dokazovanie dostatočným spôsobom, dôkladne sa zaoberal tvrdeniami a dôkazmi účastníkov konania, dôkazy vyhodnotil v súlade so zásadami uvedenými v § 132 O.s.p. a zo zisteného skutkového stavu vyvodil správny právny záver, keď s poukazom na ním citované ustanovenia zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, zákona č. 233/1995 Z.z. Exekučného poriadku a zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní žalobu zamietol a žalovanému ako úspešnému účastníkovi konania náhradu trov konania potrebných na účelne uplatňovanie a bránenie práva podľa § 142 ods. 1 O.s.p. nepriznal z dôvodu, že tieto nešpecifikoval a neuplatnil. Svoje rozhodnutie súd prvého stupňa podrobne a presvedčivo odôvodnil v súlade s požiadavkami § 157 ods. 2 O.s.p. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku a konštatuje správnosť jeho dôvodov, na ktoré v podrobnostiach odkazuje.

Obligatórne (§ 212 ods. 3 O.s.p.) sa odvolací súd zaoberal, či v konaní pred súdom prvého stupňa nedošlo postupom súdu k procesným vadám uvedeným v § 221 ods. 1 písm. a/ - g/ O.s.p. a tzv. iným vadám konania, ktoré by mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Odvolacie dôvody posudzoval odvolací súd podľa obsahu tohto opravného prostriedku. Žalobcom namietané vady konania vymedzené v § 221 ods. 1 písm. f/ a g/ O.s.p. sú vo svojej podstate porušením základného práva účastníka súdneho konania na spravodlivý proces, ktoré právo zaručujú v podmienkach právneho poriadku Slovenskej republiky okrem zákonov aj článku 46 a nasl. Ústavy Slovenskej republiky a článok 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Preto odvolací súd posudzoval či postupom súdu prvého stupňa nebola účastníkom odňatá možnosť konať pred súdom (§ 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s

§ 221 ods. 1 písm. f/ O.s.p.) a vo veci rozhodoval vylúčený sudca (§ 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s § 221 ods. 1 písm. g/ O.s.p.).

V ustanovení § 14 O.s.p. sú upravené podmienky, ktorých splnenie má za následok, že sudca je vylúčený z prejednávania a rozhodovania veci. Predmetný dôvod odvolania sa však výslovne obmedzuje len na rozhodovanie vylúčeného sudcu. Námieta žalobcu, že napadnuté rozhodnutie súdu prvého stupňa vydal vylúčený sudca, predstavuje odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. a/ v spojení s § 221 ods. 1 písm. g/ O.s.p. Jej dôvodnosť posudzuje odvolací súd vždy, bez toho, aby bol pritom viazaný tým, či prípadne otázku zaujatosti sudcu posúdil ešte pred vydaním napadnutého rozhodnutia nadriadený súd (§ 16 O.s.p.). Z obsahu spisu vyplýva, že prejednávaná vec bola pôvodne pridelená na prejednanie a rozhodnutie sudkyňi Okresného súdu Prievidza JUDr. Valérii Píšovej, ktorá mala od 1.12.2012 prerušený výkon funkcie - odchod do dôchodku. V súlade s opatrením predsedu okresného súdu zo dňa 12.11.2012 pod č. Spr 1493/12 bola vec pridelená náhodným výberom sudkyňi JUDr. Eve Kiššovej. Krajský súd v Trenčíne ako nadriadený súd uznesením č.k. 17NcC/12/2013-23 zo dňa 15.1.2013 rozhodol, že sudkyňa JUDr. Eva Kiššová z prejednávania a rozhodovania veci nie je vylúčená. Odvolací súd skúmajúc dôvodnosť uplatneného odvolacieho dôvodu zo strany žalobcu dospel k záveru, že na strane zákonnej sudkyne nie je existencia žiadnej okolnosti, ktorá by ju v zmysle § 14 a nasl. O.s.p. vylučovala z prejednávania a rozhodovania veci vzhľadom na pomer k veci a na pomer k účastníkom konania. Z obsahu spisu vyplýva, že v exekučnej veci sp.zn. 9Er/1172/2010 vedenej na Okresnom súde Prievidza nebola JUDr. Eva Kiššová zákonnou sudkyňou. Odvolací súd v konaní nezistil z hľadiska § 14 ods. 1 O.s.p. žiadne skutočnosti predstavujúce dôvod na vylúčenie tejto sudkyne a takýto vzťah nie je možné odvodiť ani z údajov žalobcu. Dôvodom na pochybnosti o nezaujatosti namietanej sudkyne nemôžu byť ani úvahy žalobcu založené na skutočnosti, že súd prvého stupňa svojim nelegálnym konaním (nesprávnym úradným postupom) zapríčinil vznik škody na strane žalobcu, lebo táto skutočnosť sama o sebe nevytvára nič o vzťahu namietanej sudkyne k účastníkom a k prejednáwanej veci a nemožno z nej odvodiť, že by bola spôsobilá ovplyvniť jej nestranné rozhodnutie. Z týchto dôvodov odvolací súd vyhodnotil uplatnenú odvoláciu námietať žalobcu ako nedôvodnú.

Odňatím možnosti konať pred súdom treba vo všeobecnosti rozumieť taký postup súdu, ktorým bola účastníkovi znemožnená realizácia tých procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva. K pojmovým znakom tohto odňatia patrí odňatie možnosti konať pred súdom, k odňatiu možnosti konať došlo v dôsledku postupu súdu a možnosť konať pred súdom sa odňala účastníkovi konania. Tieto pojmové znaky musia byť splnené súčasne. V súvislosti s týmto odvolacím dôvodom odvolací súd preskúmal splnenie podmienok na postup súdu prvého stupňa v konaní podľa § 114 ods. 1, 2, § 120 ods. 4, § 101 ods. 2 a § 123 O.s.p.

Podľa § 114 ods. 2 O.s.p. v rámci prípravy pojednávania súd doručí návrh na začatie konania (žalobu) odporcovi (žalovanému) spolu s rovnopisom a prílohami návrhu do vlastných rúk a poučí účastníkov podľa § 120 ods. 4. Vyjadrenie odporcu súd bezodkladne odošle navrhovateľovi.

Procesnou povinnosťou súdu je pripraviť pojednávanie tak, aby ochrana práv účastníka bola rýchla a účinná a aby sa rozhodlo spravdla na jedinom pojednávaní. Súd musí procesné úkony vykonávať tak, aby nedochádzalo k porušovaniu práva účastníka na verejné prerokovanie veci bez zbytočných prietahov. Prípravou pojednávania podľa § 114 O.s.p. treba rozumieť všetku činnosť sudcu (predsedu senátu) od začiatku konania na súde až do začatia pojednávania vo veci. K procesným úkonom, ktoré je súd povinný vykonať podľa § 114 ods. 2 O.s.p. patrí doručenie návrhu na začatie konania (žaloby) spolu s prílohami odporcovi (žalovanému) do vlastných rúk na vyjadrenie s uvedením rozhodujúcich skutočností na svoju obranu a označenie dôkazov, ktorých sa dovoľáva, prípadne na predloženie listiny, v súdom určenej lehote. Občiansky súdny poriadok lehotu na vyjadrenie neurčuje, ide o tzv. sudcovskú lehotu, ktorú možno v odôvodnených prípadoch z vážnych dôvodov predĺžiť. V rámci prípravy pojednávania vykoná súd poučenie všetkých účastníkov konania podľa § 120 ods. 4 O.s.p., vrátane tých, ktorí sú zastúpení v konaní právnym zástupcom. Ide prejav koncentračnej zásady a zásady neúplnej apelácie civilného procesu. Ak žalovaný splní povinnosť a k žalobe a k prílohám sa vyjadrí v lehote určenej súdom, súd toto vyjadrenie bez zbytočného odkladu odošle žalobcovi.

Odvolačný súd po preskúmaní postupu súdu prvého stupňa konštatuje, že postup tohto súdu zodpovedá všetkým stanoveným procesným podmienkam prípravy pojednávania podľa § 114 ods. 2 O.s.p. Súd prvého stupňa dňa 8.2.2013 doručil žalobu žalovanému spolu s výzvou, aby sa žalovaný k žalobe vyjadril v lehote 10 dní. Vyjadrenie žalovaného došlo súdu prvého stupňa dňa 16.5.2013. Na deň 25.7.2013 nariadil súd prvého stupňa v právnej veci pojednávanie. Spolu s predvolaním na pojednávanie doručil súd prvého stupňa žalobcovi, právnemu zástupcovi žalobcu a žalovanému poučenie účastníka konania podľa § 120 ods. 4 O.s.p. a právnemu zástupcovi žalobcu odoslal vyjadrenie žalovaného k žalobe. Právny zástupca žalobcu a žalovaný prevzali doručované písomnosti súdu dňa 21.6.2013. K vyjadreniu žalovaného k žalobe zaujal právny zástupca stanovisko písomným podaním, ktoré došlo súdu prvého stupňa dňa 23.7.2013.

Dňa 24.07.2013 o 17:28 hod. (streda) doručil právny zástupca žalobcu súdu prvého stupňa e-mailom návrh na zrušenie pojednávania z dôvodu objektívneho porušenia zásady nestrannosti súdu a sudcu, keď žalobca podal podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky sťažnosť na Ústavný súd Slovenskej republiky proti Krajskému súdu v Trenčíne ako porušovateľovi základného práva zaručeného čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 1 prvá veta Ústavy Slovenskej republiky a práva zaručeného čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Ako prílohu priložil žalobca kópiu ústavnej sťažnosti, ktorá sa týkala iného konania. Súčasťou návrhu na zrušenie pojednávania bol aj návrh žalobcu na prerušenie konania do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti žalobcu. Návrh na zrušenie pojednávania a návrh na prerušenie konania mala zákonná sudkyňa k dispozícii pred začiatkom pojednávania dňa 25.07.2013 o 11:40 hod.

Žalobca v odvolaní proti rozsudku súdu prvého stupňa okrem iného namietal, že nemal možnosť vyjadriť sa k tým tvrdeniam žalovaného, z ktorých súd vychádzal v rozhodnutí a nemal možnosť vyjadriť ani k dôkazom, ktoré súd vykonal a na ktorých založil toto rozhodnutie, nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov, nemal možnosť sa k nim vyjadriť a sám nemal možnosť navrhnúť dôkazy na podporu svojich protitvrdení. Konceptcia spravodlivého súdneho konania zahŕňa aj právo na kontradiktórne konanie, v ktorom musia mať strany možnosť nielen predložiť dôkazy nevyhnutné pre úspešnosť žaloby, ale aj možnosť oboznámiť sa so všetkými predloženými dôkazmi alebo stanoviskami, k týmto sa vyjadriť s cieľom ovplyvniť súdne rozhodnutie.

Preskúmaním obsahu súdneho spisu odvolací súd zistil, že žalobca mal objektívnu možnosť vyjadriť sa ku všetkým skutočnostiam a dôkazom, ktoré uviedol a navrhol žalovaný v písomnom vyjadrení. Vyjadrenie žalovaného spolu s pripojenými prílohami k vyjadreniu mal právny zástupca vo svojej faktickej dispozícii od 21.06.2013 pred začiatkom pojednávania vo veci samej dňa 25.07.2013. V tomto smere tvrdenie žalobcu nie je pravdivé.

Na prejednanie veci nariadil súd prvého stupňa pojednávanie podľa § 115 ods. 1 O.s.p. pri zachovaní lehoty podľa § 115 ods. 2 O.s.p. po splnení procesných povinností podľa § 114 ods. 2 O.s.p. Súd prvého stupňa vec prejednal a rozhodol bez účasti účastníkov konania a právneho zástupcu žalobcu postupom podľa § 101 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 119 ods. 4 O.s.p. Na strane žalobcu absentoval dôležitý dôvod, pre ktorý by bol súd prvého stupňa povinný pojednávanie dňa 25.7.2013 zrušiť alebo odročiť. Z doručky súdneho doručovateľa vyplýva, že právny zástupca žalobcu prevzal uznesenie Krajského súdu v Trenčíne o nevyhlásení zákonnej sudkyne z prejednávania a rozhodovania veci dňa 8.2.2013. Toto vykonateľné uznesenie je v ďalších štádiách konania bez zmeny okolností pre súd prvého stupňa záväzná a súd prvého stupňa bol povinný v prejednávanej veci ďalej konať v súlade so svojou povinnosťou podľa § 1 ods. 1 O.s.p. aj napriek tomu, že žalobca prípadne podal ústavnú sťažnosť. K odkladu vykonateľnosti sťažnosťou napadnutého uznesenia v konaní pred Ústavným súdom Slovenskej republiky nedošlo.

O návrhu žalobcu na prerušenie konania rozhodol súd prvého stupňa na pojednávaní dňa 25.07.2013 tak, že tento návrh zamietol. Súd prvého stupňa prejednal a rozhodol vec bez účasti žalobcu, právneho zástupcu žalobcu a žalovaného. Odvolací súd obligatórne preskúmal, či rozhodnutím o návrhu na prerušenie konania a prejednaním a rozhodnutím veci samej súdom prvého stupňa bez účasti právneho zástupcu žalobcu a žalovaného postupom podľa § 101 ods. 2 O.s.p. nebola žalobcovi a žalovanému

odňatá možnosť konať pred súdom. Odvolací súd zhodne s postupom súdu prvého stupňa, je toho názoru, že na strane žalobcu, jeho právneho zástupcu nebola zákonná prekážka, ktorá by odôvodňovala ich neúčast' na pojednávaní. Právny zástupca sa nedostavil na pojednávanie, na ktoré bol riadne predvolaný, a ani nepožiadal o odročenie nariadeného pojednávania z dôležitého dôvodu. Ak súd prvého stupňa postupom podľa § 119 ods. 4 O.s.p. neinformoval právneho zástupcu o odročení pojednávania, prípadne o jeho zrušení na základe návrhu právneho zástupcu žalobcu o zrušení pojednávania, mal právny zástupca žalobcu vedomosť, že odročenie a zrušenie pojednávania súdom prvého stupňa nenastane. Je právom, nie povinnosťou, účastníka konania i jeho právneho zástupcu využitie práva na verejné prejednanie veci na pojednávaní. Súd prvého stupňa splnil voči účastníkom konania všetky procesné podmienky na prejednanie veci bez účasti účastníkov konania, preto ak sa právny zástupca žalobcu bez dôležitého dôvodu nariadeného pojednávania nezúčastnil, nedošlo postupom súdu prvého stupňa k odňatiu možnosti žalobcu konať pred súdom. Splnením poučovacej povinnosti podľa § 120 ods. 4 O.s.p. a prejednaním veci na pojednávaní umožnil súd prvého stupňa účastníkom konania zúčastniť sa vykonania všetkých dôkazov a vyjadriť sa k týmto dôkazom aj v súlade s ich procesným oprávnením podľa § 123 O.s.p. Zo skutočností a postupov súdu prvého stupňa v konaní vyplýva, že právo žalobcu na kontradiktórnosť súdneho procesu nebolo porušené. Žalobcovi nebolo postupom súdu prvého stupňa odňaté právo zúčastniť sa pojednávania, oboznámiť sa s obsahom súdneho spisu, zúčastniť sa vykonávania dôkazov, vypočuť si jeho prednesy, prípadne návrhy, označenia a predloženia ďalších dôkazov. Odvolaciu námietku žalobcu o odňatí možnosti konať pred súdom postupom súdu prvého stupňa vyhodnotil odvolací súd ako nedôvodnú. Nepravdivé je aj tvrdenie právneho zástupcu žalobcu, že nebol poučený podľa § 120 ods. 4 O.s.p.

Rovnako ako nedôvodnú vyhodnotil odvolací súd aj námietku žalobcu smerujúcu proti napadnutému rozsudku v časti, ktorou súd prvého stupňa zamietol návrh žalobcu na prerušenie konania, ktorú právny zástupca žalobcu napadol samostatným odvolaním. Odvolací súd sa stotožňuje s názorom súdu prvého stupňa, že v prejednávaní veci neboli dňa 25.07.2013 dané zákonné podmienky na obligatórne prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. b/ O.s.p. a ani fakultatívne prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p. Otázka či je konajúca sudkyňa z prejednávania a rozhodovania veci vylúčená, bola v danom prípade vyriešená postupom podľa § 14 a nasl. O.s.p. V konaní ani nebolo preukázané, že žalobca vôbec podal ústavnú sťažnosť, nakoľko ním predložená sťažnosť sa týkala iného konania. V rámci konania pred Ústavným súdom Slovenskej republiky nedošlo k odkladu vykonateľného uznesenia Krajského súdu v Trenčíne ako nadriadeného súdu č.k. 17NcC/12/2013-23 zo dňa 15.01.2013, ktorým bolo rozhodnuté, že sudkyňa JUDr. Eva Kiššová z prejednávania a rozhodovania veci nie je vylúčená. Za týchto okolností postup súdu prvého stupňa, ktorým rozhodol o návrhu na prerušenie konania a tiež vo veci samej, je v súlade so zásadou hospodárnosti konania a nemôže mať za následok odňatie možnosti konať pred súdom. Pre úplnosť považuje odvolací súd za potrebné dodať, že iná procesná situácia by bola v prípade, ak by existovali zákonné dôvody na prerušenie konania a súd prvého stupňa by na pojednávaní rozhodol o zamietnutí návrhu na prerušenie konania a zároveň aj vo veci samej. V tom prípade by existoval dôvod na zrušenie, prípadne zmenu rozsudku súdu prvého stupňa v časti týkajúcej sa návrhu na prerušenie konania a dôvod na zrušenie rozsudku vo veci samej pre vady konania pred súdom prvého stupňa.

Odvolací súd je toho názoru, že žalobca v konaní nesplnil dôkaznú povinnosť podľa § 120 ods. 1 O.s.p. V sporových konaniach, ako je aj v danej veci, sa nesplnenie dôkaznej povinnosti prejaví v nepriaznivom meritórnom rozhodnutí pre účastníka, ktorý svoje dôkazné bremeno neunesol. Dôkazné bremeno je procesný inštitút, ktorý spočíva v zodpovednosti účastníka konania za to, že v konaní budú preukázané tie rozhodné skutočnosti, ku ktorým sa dôkazné bremeno viaže. Povinnosť tvrdenia a dôkazná povinnosť závisí od účastníkov konania, ktorí tým vymedzujú predmet dokazovania, teda to čo má byť preukázané. Na preukázanie skutočností, ohľadom ktorých má účastník konania dôkazné bremeno slúži dôkaz, dôkazný prostriedok realizovaný v procese dokazovania. Vymedzenie okruhu skutočností, ktoré musí účastník uviesť a následne preukázať závisí od hypotézy hmotnoprávnej normy upravujúcej sporný vzťah medzi účastníkmi. Táto norma zároveň určuje rozsah dôkaznej povinnosti a dôkazného bremena. Zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci má charakter objektívnej zodpovednosti, ktorej podmienkami sú : výkon verejnej moci príslušným orgánom verejnej moci, vznik škody alebo nemajetkovej ujmy poškodenému a príčinná súvislosť medzi nimi. Tieto podmienky musí preukázať poškodený, ktorý znáša dôkazné bremeno o skutočnostiach, ktoré zakladajú objektívnu zodpovednosť štátu.

Právne vzťahy, z ktorých žalobca odvodzoval nároky uplatnené žalobou sú upravené zákonom č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov (účinnosť 1. júla 2004, zmena vykonaná zákonom č. 215/2007 Z.z. s účinnosťou od 1. septembrom 2007, zmena vykonaná zákonom č. 477/2008 Z.z. a zákonom č. 517/2008 Z.z. s účinnosťou od 1. januárom 2009, zmena vykonaná zákonom č.508/2010 Z.z. s účinnosťou od 1. januárom 2011) v znení do 31.12.2012.

Podľa § 3 ods. 1 písm. d/ zákona č. 514/2003 Z.z. štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci nesprávnym úradným postupom.

Podľa § 3 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť.

Podľa § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb.

Podľa § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda.

Podľa § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku (ďalej len "žiadosť") s príslušným orgánom podľa § 4 a 11.

Vychádzajúc z citovaných ustanovení zákona č. 514/2003 Z.z. predstavuje existencia nesprávneho úradného postupu pri výkone verejnej moci orgánom verejnej moci hypotézu právnej normy. Pokiaľ nesprávny úradný postup existuje nastupuje dispozícia právnej normy predstavujúca zodpovednosť štátu ako zodpovednostného subjektu za škodu, ktorá predstavuje právny následok nesprávneho úradného postupu v podobe sankcie. Dôkazná povinnosť žalobcu spočívala v preukázaní nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Prievidza v konaní sp.zn. 9Er/1172/2010. Nesprávny úradný postup žalobca charakterizoval ako nevydanie rozhodnutia v zákonom stanovenej lehote, resp. v primeranom čase a bez zbytočných prietahov a vykonaním úradného postupu bez splnenia zákonných podmienok. Na preukázanie nesprávneho úradného postupu spočívajúceho v nevydaní rozhodnutia exekučným súdom v zákonom stanovenej lehote, resp. v primeranom čase a bez zbytočných prietahov žalobca navrhoval ako dôkaz súdny spis exekučného súdu vedeného medzi oprávneným - žalobcom a povinnou Lenkou Morovičovou pre vymoženie peňažnej pohľadávky, ktorá vznikla neplnením záväzku povinného vyplývajúce zo zmluvy o úvere č. 3800777 (EX 2678/2010). Súd prvého stupňa po zistení, že ide o exekučného konanie vedené Okresným súdom Prievidza pod sp.zn. 9Er/1172/2010, tento spis pripojil formou vyhotovenia fotokópií všetkých listín v spise sa nachádzajúcich.

V danom prípade bolo povinnosťou žalobcu preukázať, že nevydanie uznesenia o zamietnutí žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie exekučným súdom v primeranom čase a bez zbytočných prietahov, je nesprávnym úradným postupom podľa právoplatného rozhodnutia vydaného v inom konaní (sťažnosť u predsedu súdu na podklade sťažnosti na prietahy, disciplinárne konanie, konanie pred Ústavným súdom Slovenskej republiky, konanie pred Európskym súdom pre ľudské práva). Žalobca nepreukázal, že prietahy, o ktorých bolo v inom konaní rozhodnuté,

sú neodôvodnené, boli podstatnou a rozhodujúcou príčinou vzniku škody žalobcu v exekučnom konaní z dôvodu, že jeho pohľadávka sa stala nevymáhateľnou a nevykonateľnou.

Odvolačný súd je toho názoru, že v danej veci možno posudzovať nesprávny úradný postup exekučného súdu len z hľadiska plynulosti konania v primeranom čase a bez zbytočných prieťahov, pretože vyslovenie nesprávneho úradného postupu z dôvodu nevydania rozhodnutia v zákonom stanovenej lehote neprichádza do úvahy. Podľa § 36 ods. 1 Exekučného zákona exekučné konanie začalo dňa 16.3.2010, kedy súdny exekútor spísal zápisnicu o návrhu oprávneného - žalobcu na vykonanie exekúcie. V čase začatia exekučného konania § 44 ods. 2 nestanovoval pre prípad, ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, lehotu na zamietnutie žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Lehota 15 dní na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie sa týka prípadu, ak súd nezistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom.

Žalobcom namietaný nesprávny úradný postup súdu ako orgánu verejnej moci, ktorého následkom mu vznikla majetková škoda a nemajetková ujma, súvisel s rozhodovacou činnosťou súdu. Odvolačný súd vychádzajúc z obsahu tvrdení uvedených žalobcom v žalobe je toho názoru, že žalobcom namietaný nesprávny úradný postup charakterizovaný ako vykonanie úradného postupu bez splnenia zákonných podmienok, nemožno pod nesprávny úradný postup vôbec podriaďiť. Je nepochybné, že žalobca namietal vady exekučného konania a vady exekučného rozhodnutia. Vady konania a vady rozhodnutia, ak mali za následok nesprávne rozhodnutie, nezakladajú zodpovednosť štátu za škodu z nesprávneho úradného postupu. Namietaný nesprávny úradný postup svojím obsahom smeruje k protiprávnosti rozhodnutia. V prípade protiprávnosti rozhodnutia je zodpovednosť štátu daná iba v prípade, ak poškodený využil všetky riadne opravné prostriedky na dosiahnutie nápravy, v danom prípade podania odvolania.

Zákon č. 514/2003 Z.z. stanovuje obligatórne mimosúdne prejednanie nároku na náhradu škody v prípadoch, keď ku škode došlo nezákonným rozhodnutím (§ 7) ako aj nesprávnym úradným postupom (§ 9). Žalobca aj napriek výzvam súdu prvého stupňa v konaní nepredložil žiadnu listinu o vykonaní mimosúdneho prejednania nároku na náhradu škody s príslušným orgánom štátu. Podmienkou podania žaloby na súde je predchádzajúce mimosúdne prejednanie nároku (§ 16). Túto podmienku musí splniť žalobca a splnenie tejto podmienky nie je možné zamieňať s vykonaním dôkazov v procese dokazovania tak ako to žalobca označil v žalobe, keď ako dôkaz navrhol vykonať pripojenie spisu žalovaného k predbežnému prerokovaniu nároku.

Odvolačné dôvody prezentované žalobcom v odvolaní nemajú oporu v zistenom skutkovom stave ani v právnom posúdení veci súdom prvého stupňa. Predloženie listinného dôkazu v podobe znaleckého posudku, ktorý mienil žalobca v konaní vykonať, môže byť odvolacím dôvodom iba za splnenia zákonných podmienok podľa § 205a ods. 1 O.s.p., čo v danom prípade nenastalo. Odvolačný súd poukazuje na to, že v konaní pred súdom prvého stupňa nebol zistený nesprávny úradný postup a ani existencia nezákonného rozhodnutia exekučného súdu. Vzhľadom k tomuto záveru je potom bez právneho významu aj znalecký posudok č. 1/2014 zo dňa 17.1.2014, ktorý mal žalobca založiť do jedného zo spisov súdu prvého stupňa v priebehu odvolacieho konania. K odvolaniu proti rozsudku súdu prvého stupňa žalobca tento znalecký posudok nepripojil. Odvolačný súd uvádza, že aj v prípade jeho pripojenia, nevykonanie dokazovania oboznámením obsahu tohto znaleckého posudku by vzhľadom na záver súdu prvého stupňa nespôsobilo nesprávnosť napadnutého rozsudku.

Po preskúmaní obsahu žalobcom podaného odvolania proti rozsudku súdu prvého stupňa odvolačný súd konštatuje, že niektoré odvolacie dôvody sa vôbec netýkajú prejednávanej veci, tvrdenia žalobcu nezodpovedajú skutočnému stavu veci a vo vzťahu k prejednávanej veci sú nepravdivé. Je zrejmé, že obsah podaného odvolania vyhotovil právny zástupca žalobcu tak, aby obsah odvolacie dôvody takmer vo všetkých prípadoch, v ktorých žalobca uplatnil proti žalovanému na súdoch Slovenskej republiky svoje nároky na náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy podľa zákona č. 514/2003 Z.z. Uvedené sa prejavuje predovšetkým v námietkach proti procesnému postupu súdu prvého stupňa, keď žalobca napríklad na jednej strane tvrdí, že súd rozhodol bez pojednávania a na druhej strane tvrdí, že pre nariadenie pojednávania vo veci samej nemal súd splnené základné povinnosti a zákonné

podmienky. Z tohto pohľadu sa obsah odvolania javí bez znalosti konkrétnej procesnej situácie v postupe súdu prvého stupňa v danej veci.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods.1 v spojení s § 142 ods.1 O.s.p. Žalovanému ako úspešnému účastníkovi by patrila náhrada trov odvolacieho konania. Odvolací súd zistil, že z obsahu spisu žalovanému žiadne trovy odvolacieho konania nevyplývajú a žalovaný si trovy odvolacieho konania neuplatnil. Preto odvolací súd žalovanému náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Trenčíne pomerom hlasov tri ku nule.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.